

Chuông điện thoại reo vang, Hào vội vàng bắt máy :

- Alô, tôi nghe ?

- Xin cho gặp ông Trần Thái Hào.

- Vâng, tôi là Hào , xin hỏi ai gọi đây ?

- Anh Hào, em đây !

Tiếng người phụ nữ bên kia máy nói hình như vì xúc động. Một lúc yên lặng, giọng nói run run cất lên :

- Anh không nhận ra tiếng em sao, hả Hào ? Mẹ Linh đây mà. Em gọi từ Canada.

Hào thốt số hàng số từ trước số việc xảy ra quá bất ngờ. Chàng mất hồn tin tức về Mẹ Linh đã hai mươi năm rồi. Nàng qua bên ấy bao giờ và đi theo đường gì. Hào vội hỏi hỏi cũng vội vã nôn nóng, vội báo nàng cho số phân rồi cúp máy để chàng gọi lại.

- Alô, em nghe.

- Linh khỏe không, qua bên đó hỏi nào vậy ?

- Cảm ơn anh, em vẫn mạnh. Em ở đây vẫn đúng hai tuần, theo đường hỏi đi đúng giờ rồi. Hi vọng

giờ em sống với mặt gia đình người Việt. Họ muốn em chăm sóc hai đứa anh, mặt lên bàn và đứa kia chia sẻ với mặt tuấn, thì họ nên từng năm mặt.

- Thì chúng và con em ?

- Bàn em đã ly dị mấy năm rồi. Ông ấy càng ngày càng hư đốn, hư hóa, bỏ bê gia đình. Nó nỡ o đố c học đố ng mặt ngày mặt xu ng c p. Thấy giáo nh u nh t v i h c sinh, th y trò say x n ôm nhau ng d i g c cây gi a ban ngày ban mặt. Nhà tr ng phê bình, ki m đi m mãi mà v n ch ng nào t t n y, cu i cùng ông y b đ y lên t n mi n núi đ y đám h c sinh vùng kinh t mặt. Con em, đứa a n đã đi làm có th lo cho em nó mặt năm đ u đ i h c. À, còn ph n anh th nào ? Ch và m y cháu ra sao ?

- Các con anh đ u l n c r i, đứa a út đang h c đ i h c, th ng l n s p ra tr ng. Còn m chúng nó... Hào ng p ng ng ch ng bi t nói v i M c Linh th nào đây, b i t khi đ n M , hai ng i ch g p nhau trên phn vài ba b n. Hào đành tr l i qua loa:

- Thì bà y v n kh e Linh à.

- Còn ph n anh có v t v l m không ? Muốn em vi t th cho anh không h Hào ?

- C m n em, ph n anh thì sáng đi làm, chi u vào l p h c ng i cho h t ngày, cu c s ng ph ng l ng chai l . Anh có bao gi chán đ c th em đâu, cho anh đứa a ch đ c không ?

- Ch a đ c anh , lát n a em h i ch nhà r i g i l i anh sau.

- Thôi nhé, đã đ n gi anh ph i đi làm. T m bi t em . H n g p sau.

Hào gác phn, nhanh chân vào phòng t m làm v sinh s sài r i v i v ã thay qu n áo lái xe đi

làm.

* * *

Mạc Linh và Thái Hào yêu nhau từ lúc còn trung học. Hai người đi học cùng trường, nhưng nàng học ở trường nữ sinh hai lớp. Ngày Hào thi đậu tú tài toàn phần thì Mạc Linh vừa lên lớp đầu tiên. Chàng nộp đơn thi tuyển vào trường sư phạm tại Sài Gòn nhưng tranh không nổi vì đã thi sinh lớp trên và ăn học giỏi lòng tham, nên quy tụ các trường học nổi tiếng như trường Nam. Phần lớn trong số học sinh giỏi sinh ngữ và toán, còn Hào là dân miền Trung chân đất chân ráo mà đã vừa vàng muốt đi “hĩa bậy dâm” nên thất bại là đương nhiên không tránh khỏi. Tuy nhiên, Hào lại trúng tuyển vào khóa Giáo Học Bộ Túc hai năm của trường Sư phạm Sài Gòn. Mặc dù khóa tuyển chỉ có 400 giáo sinh mà thí sinh nộp đơn vượt lên trên số 7000. Họ tranh nhau không phải vì muốn trở thành một giáo viên tiểu học mà thực tế trường có một là không vào quân trường. Với Hào, chàng rất trân trọng nghề dạy học, không phải là học sinh người mà mình mới trường để che giấu tâm thân.

Cùng trong ngành, nhưng các thầy dạy trung học cũng phân biệt triết lý “chiếu trên chiếu dưới”. Vì vậy giáo viên tiểu học luôn bị mặc cảm không mấy thoải mái như các ngành giáo dục.

Có ai nhận chân được tầm quan trọng của nghề cô thầy có trách nhiệm khai mở trí tuệ của tuổi măng non. Hình ảnh của các thầy cô giáo tiểu học sâu khấp sâu trong tâm hồn trong trường của các em. Vì vậy, một số nhà giáo viên luôn luôn đi đôi với câu châm ngôn “Tiên học lễ hậu học văn”.

Ngày Thái Hào tốt nghiệp ra trường thì Mạc Linh cũng vừa xong bằng tú tài và nàng theo gia đình vào sinh sống luôn ở Sài Gòn vì ba nàng, Giáo sư Dung được bổ nhiệm làm Chánh văn phòng Trường Sư phạm Bộ Giáo dục. Hào vừa giỏi chữ Phạn tá Hieu trường thì một trường tiểu học ngay tại nhà Gia Định. Linh theo học một khóa luyện thi để chuẩn bị thi vào trường sư phạm và năm sau nàng trúng tuyển một cách dễ dàng.

Tình yêu của Hào và Linh mãi ngày mãi thời gian trôi. Họ đã cùng nhau phác họa một mái ấm gia đình sau khi nàng tốt nghiệp. Tuy nhiên, cái vị trí trường học lại “chiếu trên chiếu dưới” với giáo sư, chức giáo viên nên Hào đã ghi tên vào trường Văn khoa và quy tụ tâm lý cho xong bằng cấp nhân văn chuẩn bị chuyển lên bậc trung học. Nhưng trường không chiếu lòng kẻ có chí, vừa là lý do của hai chàng chèo thì Hào bị đuổi học.

Thời gian học như nước, Chèo nghệ thuật nào Linh cũng vào quân trường thăm Hào. Sau ngày gặp alpha, sinh viên sĩ quan được đi phép cuối tuần nên hai người lại gặp nhau ở Sài Gòn. Lúc đầu sơ suất, khi về nhà Tao Đàn rồi đi đâu nhau vào rạp chiếu bóng học tiếng kem. Nhưng ngày tháng đó tình của hai người thì thật mờ nhạt.

Gặp thời điểm chiến tranh Trại Thiên đang sôi động, Bộ Tư lệnh Tham Mưu ưu tiên bổ sung quân số cho Quân đoàn I Vùng 1 Chiến thuật, nên Hào cùng với số đông tân sĩ quan về a mãn khóa được đi xuống ra tiền vùng giải tử nạn.

Nhưng tháng ngày cách trở, Hào và Linh vẫn giữ thời cho nhau dù xa dù gần. Bất chợt thay, trại n Tội t Mưu Thân, Hào bỗng chốc biến mất và đến với báo tin về gia đình chàng mới tích.

Năm 1973, hiệp định Paris bắt đầu có hiệu lực, Hào được trao trả tù binh trở về quân ngũ. Mặc Linh đã lập gia đình. Cam chịu số mệnh, Hào âm thầm ôm nỗi đau của mối tình đã dang dở. Đành khời buồn lòng cha mẹ, chàng lấy vẻ theo mong ước của ông bà mẹ mới có cháu đích tôn nối dõi tông đường...

* * *

Có được địa chỉ chính xác, Thái Hào lái xe đạp giải nghệ ăn trưa rồi đi làm, với vài vàng vọt cho Mối Linh và kèm theo cái séc 300 đô-la để nàng tiêu dùng. Thấy đi trên mặt trời ngày, hôm nay Hào mới nhận được thời hời âm của Mối Linh gửi đến :

Vancouver , ngày...

Anh yêu thơ ngây,

□

Cố mẹ anh đã gửi thời và tiền cho em. Được thời anh mà nỗi cố mẹ t em chực rạn vỡ làm cho t đ m c b c thời . Ký c gửi nh nh ng cánh thời của anh gửi cho em chỉ n tr Tr Thiên năm nào giờ đây nh lập l i tr c m t em.

Thu y, cách nay đã gần ba mươi năm mà em thấy gửi thân thơ ngây quá. Em nu t t ng ch t ng l i cho n m rung c m tràn ng p trái tim em. Em yêu anh, yêu bất ch ng nào Hào i. L i yêu thơ ngây n y em v t cho anh, nó hoàn toàn không phù h p v i h n t i b i anh đã có v con k bên. Nh ng bất làm sao h Hào, khi mà trái tim em đ p r n ràng nh thu ban đ u hai đ a mình yêu nhau.□□□□□□

□

Nhưng ngày mới anh, t ng đêm trong giấc ngủ em luôn mơ thấy anh. Anh đến với em cũng vòng tay đó, cũng b môi m n ng của nh ng n hôn ng t ngào đó và bao giờ anh cũng đ a em vào c n say đ m. Em cố m thấy mình đang sống trong c nh h nh phúc êm đ m không ph i bên ng i ch ng mà là anh trong giấc m ng ! Đến khi gi t mình th c gi c ch t lòng em thấy

trở ng về ng l th ng m c d u Đ. đang n m bên em bình yên trong giấc ng .

Ngày em nh n đ c tin anh m t tích, n i đau đ n nh bóp nát trái tim em. Em đã ng t l m bao nhiêu l n khi n má cũng ph i đau lòng. Ng i đã ph i g ng g o an i con gái mình r ng đ nh m nh đã an bài. Nh ng đ nh mệnh nào l i tàn nh n c p m t c a em ngu n s ng. Em th n th nh ng i m t trí. Hình nh anh c ch n v n mãi trong tâm trí em. T đó, em c ng anh đã b em mà đi, miên v n r i kh i cu c đ i n y.

Cách đây hai năm, em tình c đ c trong tuy n t p th C m Hoa Tình Yêu c a m t ng i b n gái mang v t Canada. Em nhìn th y tên anh và c hình anh n a. Ôi, em có c m t ng nh mình đang n m m . Em đ c bài th anh v t mà n c m t em r i lã chã. B n em ng c nhiên h i có tâm s g i th ? Em b o : “Tác g bài th n y có tâm tr ng g ng mình quá.”

Hào i, em không ng anh v n còn p hình bóng em và nh ng k n m m i tình c a hai ta. Anh có b t không, ngay trong g phút đó, con tim đã b t đ u thôi thúc em ph i tìm m i cách đ g p anh. Em v n b t ý đ nh y th t nông cu ng, nh ng con tim thì có lý l c a nó. Và em cũng r t g n anh, t i sao không m t l n tìm đ n em sau khi s ng sót tr v v i gia đình. Có th anh không đ can đ m nhìn th y h nh phúc c a em ho c là anh không ch u đ ng n i c n đau vò xé khi m t em. Nh ng nh th là nh n tâm v i em b i anh c đ cho n i t c th ng âm c n r t tim em.

Hào i, em mu n đ c m t l n g p anh. Mu n đ c anh ôm em vào lòng cho em nh l i h i th n ng nà c a ngày xa x a y. Em đã tìm đ n v i anh đây r i nh ng hoàn c nh c a em bây g nh con tàu m c c n... Xin hãy đ y thuy n em đ n dòng sâu may ra v t qua bên kia tìm đ c b n b h nh phúc. Thôi nhé, đêm đã quá khuya r i em t m ng ng, h n anh th sau.

Hôn anh,

Em M c Linh.

Canada, ngày...

Anh yêu,

□□□□□□

Là ra em không nên viết cho anh, tuy nhiên, nhỡ ngỡ anh nói qua điện thoại đã làm cho em buồn lắm. Anh bỏ sót tìm cho em một tiếng nói đàn ông đã có quốc tịch Hoa Kỳ. Ngỡ ngàng y phôi có tim lòng, có nghĩa khí sẵn sàng bao bọc che em suốt quãng đời còn lại. Ngỡ ngàng y phôi đã ra làm hôn thú hợp pháp để bảo lãnh em qua sống trên mặt đất trừ phú và đời sống hạnh phúc.

Hào ơi,

Em viết từ trong đau khổ qua đây, đời sống của tôi là em buồn khổ vì anh, dù chỉ nhìn anh mà đau. Em không cần một tiếng nói đàn ông yêu thương thân em. Vì biết rằng đây anh không còn vòng tay nào nữa dành cho em. Nhỡ anh đã từng nói :

“Vòng tay anh bây giờ chặt quá, mong manh quá. Vòng tay anh ngày xưa, thật trai trẻ đầy sinh lực đã dành cho em vài bao tháng năm đời cô đơn khi cô đơn khi cô đơn. Vòng tay anh bây giờ hết sức tình yêu là hôn nhân. Con tim và lý trí ít khi nào hòa thuận. Con tim buồn chỉ mong tình yêu được quyên nhỡ lý trí đòi hỏi thực tế bởi hoàn cảnh anh hiện tại viết ngoài tầm tay viết”.

Em thật sự hiểu anh buồn nói gì. Em cảm thông và càng thấu hiểu anh đời đó. Em đã đi hết nỗi đau của đời đời cay đắng và bất hạnh, có lẽ em không còn cần đến một bước thêm bước nữa nhưng em sẵn sàng đi bên cạnh của anh.□□□□□□□□□□□□

Hào ơi, em van anh đừng bao giờ nhỡ chuyện này nữa, bởi em có cảm tưởng rằng anh xem nhẹ tình yêu của em dành cho anh. Lòng em xin xang không chịu được nỗi nhỡ đời cái “giới pháp” hoàn toàn ngược ch lý viết con tim.

Canada, ngày...

Hào yêu dũ u,

Em đã nhận được thư anh. Xin cảm ơn anh đã viết, anh xin lỗi anh, em không thể nghe theo lời khuyên của anh được dù anh có trách em là người đi chập. Và em cũng xin được bày cùng anh, rằng dù em đã trải qua bao nỗi thăng trầm trái ngang, dù rằng dù vì anh, em không có sự lựa chọn nào ngoài nỗi đau đớn của tình yêu, em vẫn thủy bình yên khi biết rằng tình yêu của anh vẫn còn dành cho em ngọt ngào và sâu đậm.

Không một ai có thể thay thế được tình đã kết nối suốt ba mươi năm. Thì anh ơi, tại sao em lại không chọn lấy sự bình an để bóng mát tình anh. Em vẫn không ngại làm chiếc bóng đi bên anh của phần đời còn lại. Em không thể dời lòng em đến sự ngọt ngào mà em không hề yêu. Nhờ thế được. Nhờ anh đã quyên tấc em viết trái tim em, mong anh hiểu cho.

Em Mến Linh.

□

□

Nhưng bức thư liên tiếp của Linh khiến cho Hào nhĩu đêm trăn trăn. Nàng đã dành cho chàng những tình cảm cháy bỏng, đam mê suốt một thời thanh xuân cho đến bây giờ vẫn còn nguyên vẹn tình nồng thắm, thốt tha. Hào không ngờ qua bao nhiêu trái ngang, sóng gió cuộc đời mà tình cảm nàng vẫn còn bền chặt như xưa.

Nhưng ngày lịch sự đến thì của đời này sâu trong tâm thức chàng mang những vết sẹo của nỗi đau chung và những mất mát riêng tư. Năm Mậu Thân chiến tranh khốc liệt đã đẩy chàng mất Linh. Rồi tháng Tư, tàn cuộc chiến đã đẩy Thủy xa chàng.

Giờ đây Thủy, vẫn chàng đang sống chung với một người đàn ông tại một thành phố nào đó ngoài tiểu bang California. Hàng tháng vẫn nhà gửi về các con vài ngày rồi ra đi.

Ngày chàng đến Mẹ theo diển HO, Thợ y và con đến đón tại phi trường. Nàng đi xe riêng còn chàng lên xe cùng với hai đứa con với tôi căn chung căn phòng do Thợ y mượn dành riêng cho Hào. Con chàng vốn thân thiện trước căn nhà ngói cha bố tách rời khỏi cái tổ ấm mà họ đã tạo dựng từ mấy năm nay trên đất Mẹ. Lúc chia tay nàng chỉ nói với chàng một câu với tôi: “Hãy cố gắng thích ứng với hoàn cảnh mới, sẽ thoải mái hơn với anh sau”.

Trước ngày miền Trung mất, Hào gọi vợ và hai con vào Sài Gòn rồi về. Sau đó, nàng đã lên chiếc tàu của hải quân VNCH đến Phi Luật Tân. Hai mươi năm trên xa ngói, nàng vẫn đi học và đi làm nuôi con còn như đứa trẻ, giờ tròn bốn phen của một người mẹ là đi u cao quý. Hào không có lý do nào để trách cứ nàng. Người con gái, chàng rất thông cảm với nỗi cô đơn của người đàn bà sống vô xa chàng. Thợ y có yêu, có lấy một người đàn ông khác cũng là đi u tốt u.

Nhưng ngày đi u mới đến, Hào cảm thấy đôi chút cô đơn và buồn tại trước thái độ dửng dưng của Thợ y đối với chàng. Hào nghĩ: “Cho dù hai mươi năm xa cách nhưng tình nghĩa vợ chồng đã đi vào tay gò có với nhau hai đứa con thì làm sao tình cảm đó mau phai đến thế.” Nhưng rồi dần dà công việc cuốn hút, tâm trí phiến muộn của Hào cũng lãng quên dần. Chàng đã tìm lối sống bình thản khi đi đến với Thợ y. Trái tim chàng không còn thấy nhức nhối, xốn xang. Phải chăng, tình vợ chồng đã chuyển đi qua tình bạn mà chính Hào không để ý. Hình như đó là đi u tình tốt u của cuộc hôn nhân không trải qua tình yêu. Cũng có thể là mối tình đi u của chàng và Linh đã làm thủng lòng đến tình vợ chồng giữa hai người.

Con chàng, Thái Tú và Thái Bình xa cha mẹ thuở bé, lớn lên trong tình thương của mẹ và anh họ người bạn sống của anh vẫn hóa đá chàng. Vì vậy, tình phụ tử của chúng tôi với chàng cũng không lấy gì mà ngỡ ngàng cho lắm. Mẹ đi u, mẹ đi tu chúng đến thăm cha mẹ tôi. Thời gian sau này những lần thăm viếng cũng thưa đi. Riêng Hào tôi năng lui tới thăm con trong những ngày nghỉ học. Phải Thợ y, năm thì mẹ tôi hỏi mẹ tôi gặp chàng trên phố.

* * *

Nhân mùa lễ Christmas và New Year, Hào lấy một tuần lễ vacation đi Vancouver. Mẹ Linh rất mừng qua Mẹ những nhợt nhạt tôi chỉ đi phép kết hôn với người khác. Chuyển đi nay Hào mẹ tôi gặp tôi người yêu cũ để cố gắng thuyết phục nàng.

Hào thật sự buồn tại trước hoàn cảnh nan giải này. Chàng mới đến nhà của Hoa Kỳ của tôi

gian thi quyết tâm, với tình trạng hôn nhân giữa chàng và Thủy cũng bất nhể thế nào. Đã hai năm rồi mà nàng không hề đáp lại.

Hào lấy vé máy bay đi Vancouver vào sáng thứ Bảy, trước Chúa Nhật tuần sau sẽ về California. Còn năm ngày nữa, chàng đi đến phòng của khách sạn gần khu Linh, chàng sẽ gửi thông báo cho nàng hay để sắp xếp thời gian hai người có thể gặp nhau.

Nhưng tình hình, trên đường đi làm về, Hào ghé thăm bạn bè. Hôm nay cũng có thể về Linh. Chàng sẽ nghĩ khi trông thấy địa chỉ ghi ngoài bì thư không còn là Vancouver - Canada nữa mà là một địa chỉ khác thuộc tiểu bang Oregon, Hoa Kỳ. Vào trong xe, chàng vội vàng mở thư để:

Portland, ngày...

Anh yêu,

Em nghĩ đây viết cho anh với tất cả niềm hạnh phúc. Anh không thể biết được em vui sướng đến đâu nào khi em bước chân trên vùng đất mới này. Thế là bây giờ em gửi anh hình ảnh, gửi anh trong khoảng cách không gian như người thì gian có rút ngắn được chút nào chưa biết được.

Hào ơi, suốt nữa là em xa anh vĩnh viễn rồi. Giờ phút xe ngừng lại m soát nơi cửa biên giới Mỹ và Canada, em nằm khoan khoái trong thùng sau xe thay chiếc ghế xích-cua. Tim em như ngừng đập vì lo sợ. Hồi thì em khò khè vì thiếu oxy khí. Nếu thì gian kỳ m tra kéo dài thêm mấy phút có lẽ em chết mất. Anh biết không, lúc này em chỉ nghĩ về anh, nghĩ đến tình yêu của chúng ta, nghĩ đến giờ phút được gặp anh, được anh ôm em vào lòng sau bao nhiêu năm chờ đợi. Lúc bây giờ em chỉ còn biết van vái, nguyện cầu để thiêng liêng phò hộ cho em tai qua nạn khỏi. Em nhớ thắm: "Mỹ Linh ơi, hãy kiên trì và phẫn uất như những tháng năm quê nhà mà sắp quyết ngã vì những khổ đau đến tận cùng và nguyện vàng cho đến ngày hôm nay, Mỹ Linh ơi, hãy cố gắng thêm chút nữa, đừng còn bao lâu nữa sắp được thấy lòng vì em đã thành tựu. Thái Hào ơi hãy tiếp hộ thì cho em" ! Đó là ý nghĩ của em trong

giờ phút của cậu nguy hiểm.

Mình, người em họ của em đã vào em dự trong tình thái bất ổn khi xe đã qua đường bên ngoài biên giới thu của tiểu bang Washington. Mọi người đã tìm kiếm người em mà dù thời gian tìm kiếm không được. Tuy nhiên trên mặt nước đường của đường B của Mỹ.

Mình đã đưa em vào tiểu bang Oregon trong ngày Chúa nhật vừa qua. Giờ này, mọi người đã đi làm hết cả rồi, còn mình em ngồi ở phòng. Cây cối rụng lá rơi rụng trên mặt đất. Mọi người trên mặt đất. Mọi người trên đường băng hàng làm rơi rụng cánh hoa sắp tàn. Và anh ơi, mọi người cũng làm thế như hôm em. Mọi người có anh bên cạnh, có chốt trong vòng tay anh em cũng thấy nguy hiểm. Anh đừng cho em là người đi u. Nếu mọi người có cùng chung tâm trạng của em trong giờ phút này thì sẽ thấy đi u em vì không ngoa chút nào. Em nhớ anh đừng quên chào ruột gan.

Hào ơi, đừng để em cô đơn trong những năm tháng sắp tới hợp pháp thôi này nhé. Em cảm thấy hạnh phúc và vô cùng lo âu. Em đừng quên khuyên thúc thúc.

Em Mọi Linh"

Hào hết sức vui mừng vì cậu đã rời đi. Mọi Linh ở Canada trong tình trạng hợp pháp, đã vượt qua biên giới thành di dân bất hợp pháp. Do đó, không có cách nào giới hạn quy định của người quay về lại Canada hoặc trở lại trên đất Mỹ. Nàng không thể thi lấy bằng lái xe, không thể xin việc làm hợp pháp trong các hãng xe và cũng có quy định hôn thú với mọi người trên đất Mỹ. Người em họ của nàng qua đây không biết anh ta có nghĩ đến những người bạn của cô không.

Không hiểu cậu chàng bằng lòng được với. Có lẽ Mọi Linh quá nôn nóng muốn gặp chàng. Tình yêu tăng thêm sức mạnh những sự liên lạc làm rơi rụng mọi tính toán cho tương lai.

Thái Hòa đành chuyển máy bay đi Vancouver, thay vào đó chàng quyết định thuê xe và lái đi Portland, một thành phố lớn thu của tiểu bang Oregon nằm về phía bắc tiểu bang California

* * *

Trời chiều ánh nắng, Hào đã lên xe trục chạ xa lộ A5. Sau mười hai tiếng đồng hồ mò mẫm trên biển đảo, Thái Hào đến được Portland lúc trời đã về chiều. Chàng tìm đến địa chỉ ghi trong thư của Mẹ Linh gửi cho chàng mà không ghi số điện thoại. Mẹ Linh không hề để lại thông báo và Hào chỉ được biết ngày phép nên không thể đi chờ.

Nhà của Mẹ Linh, em họ Linh là khu biệt thự khá sang trọng. Vách tường màu trắng, chung quanh là bãi cỏ xanh rợn. Một luống hoa hồng khoe màu rực rỡ làm nổi bật những khung cửa sổ có treo rèm màu xanh lá chuối non.

Đuổi xe bên lề đường trước một nhà, chàng nhìn lại địa chỉ một lần nữa rồi mới cựa xe bước ra. Hào tiến thẳng đến khung cửa chính đưa tay bấm vào nút chuông, hỏi hỏi đi chờ.

Cánh cửa mở hé mở, một người đàn bà cỡ tuổi trung niên đứng trong khung cửa nhìn ra. Một khuôn mặt trái xoan, màu da trắng mịn như ngọc, mắt xanh xao. Dù tuổi đời không còn non trẻ và ánh mắt thoáng vẻ buồn nhưng vẻ tươi cười lên ánh mắt tin cậy của một tâm hồn cũng có.

- Thưa, ông tìm ai? Nàng lên tiếng.

- Thưa bà, có phải đây là nhà ông Mẹ Linh không? Hào ngập ngừng hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười nhìn về phía Hào. Bỗng giác nàng nhào tới ôm chầm lấy Hào thốt lên: "Ôi, Thái Hào, em Mẹ Linh đây mà! Có phải em không nhớ? Dù đã ba mươi năm em vẫn nhận ra anh mà".

Bỗng nhiên cậu xuống bên chân, Hào nâng đỡ nàng ra khỏi vai và hôn lên đôi mắt ướt đẫm của nàng, đôi mắt đen tuyền long lanh đã bám riết cậu lúc đi chàng.

Một phút ăn mừng sang trọng đột ngột xuất hiện bên trong khung cửa. Bà kính ngạc khi nhìn thấy hai người ôm nhau vui vẻ thốt lên:

- "Ô hay, ông Hào, bà Linh" ?!

Hai người bắt tay nhau, Hào gật mình khi nhìn ra người mới hỏi là Thầy, vị chàng. Vợ khi đó mới chỉ c xe hi u Lexus bóng loáng ch y t t vào garage lúc c a t đ ng đang cu n lên . Người đàn ông trong xe b c ra v n v h i :

- Ai đó ch Linh ?

- M nh à, đây là anh Hào người yêu c a ch đã th t l c nhau g n ba m i năm mà ch đã tâm s v i em t Canada, anh tìm đ n đây thăm ch .

M nh l ch s ti n đ n b t tay Hào :

- Hân h nh g p anh.

Hào si t tay M nh và t gi i thi u :

- Tôi là Trần Thái Hào t ti u bang California.

M nh b c vào t i c i b o v :

- Thầy, em mới khách vào nhà đi ch .

Vợ nói M nh v a ôm hôn Thầy r i vui v m i Hào vào phòng khách.

Câu chuyện vui v bên khay trà nóng, M nh k :

- Tôi có nghe Thủy nói anh qua Mỹ theo đường HO. Đã khá lâu mà chưa có dịp gặp anh. Công việc nó làm mình bận rộn luôn nên không có dịp đi Cali thăm bạn bè. Vừa rồi tôi qua Vancouver thăm đứa con trai của tôi do bà vợ trước nuôi dưỡng. Biết gặp chị Linh là con bà dì của tôi đang đi học với cũ tôi mới hai đứa con thu được đi chung sau của nàng. Chị Linh có tâm sự với tôi là chị mong muốn đi qua Mỹ và có ý hướng tìm anh.

Tôi cũng không ngờ người yêu của chị mang tên Hào là là chồng cũ của Thủy, là cha của hai đứa con trai của bà vợ hi sinh Cali. Tôi và Thủy mới gặp nhau trong vòng bạn năm thôi, sau khi tôi ly hôn bà vợ bên Canada. Sự gặp gỡ của anh và chị Linh đã tạo ra bao nhiêu là bất ngờ nhúng nhính khá thú vị đi chúng ta có dịp trao đổi với nhau một vài mẩu chuyện của anh và Thủy.

Chúng tôi cười nhau trên đất Mỹ này có hồn thú hấp pháp vì vậy theo nguyên tắc pháp lý, anh và Thủy chồng có gì ràng buộc nhau.

Tôi và chị với tôi nữa rất lấy làm vui mừng trong cuộc tái hợp ngày hôm nay của anh Hào và chị Linh. Tôi hy vọng chúng ta sẽ trở thành là người thân trong gia đình.

Hào đưa mắt nhìn Linh đang cúi xuống để che dấu sự xúc động và nhúng nhính đang lăn tròn trên má. Mắt khoéng thối gian yên lặng nghe rõ mồn mồn tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo trên tường. Biết chút Mồ nh đồng dục lên tiếng :

- Ngày mai là lễ Giáng Sinh, tôi mời mọi người đi nhà hàng. Chúng ta dịp mặt bạn tiệc mừng Chúa Kitô ra đời và đồng thời chúc mừng anh chị Thái Hào – Mẹ Linh đoàn tụ.

* * *

Trong một quán kem giữa thành phố Portland, Hào và Linh ngồi kề cho nhau nghe nhúng nhính lấy cuộc đời mà hai người đã trải qua. Nó nhúng nhính và đau khổ của một tình kéo dài 30 năm. Trong dịp này, Hào đã thuyết phục mẹ Linh đồng ý trở về Canada. Hai người hẹn nhau cùng với Việt Nam làm thủ tục kết hôn. Sau đó Hào sẽ nộp hồ sơ báo lãnh nàng qua Mỹ theo đường đoàn tụ. Nhúng nhính khi quay về Vancouver, Mẹ Linh nhắn Thái Hào cho nàng cùng với tiểu bang California để thăm người bạn vài tháng công nh, đồng thời để gửi chàng một thư

gian nguyền cho thà lòng nhè thèng. Mặc dù Hào lo ngại có thể gặp rủi ro cho Linh nhưng không thể chối từ trách nhiệm thì thầm mong đợi mà nàng đã gặp trong mấy năm qua.

Hào lái xe quay về tiểu bang California ngay trong đêm. Chuyến đi này chàng không còn cô đơn nữa. Mặc Linh ngồi bên thènh thoàng đưa mắt âu yếm nhìn chàng. Chiếc xe phóng nhanh dưới bầu trời lấp lánh sao đêm. Ánh đèn đường vàng nhạt, loáng thoáng những cánh rừng thông dọc hai bên xa lạ khi Linh nhớ đến những hồ nước tiên thuở nàng vừa tròn mười sáu, Hào mười tám, nàng cất tiếng hỏi :

- “Anh còn nhớ đêm lạ trước Mùa Giáng Sinh do Liên trách ngỏ chuyện trên đường Hồ như Phụng?”

Hào nắm tay nàng:

- Nhớ hôn dưới tiên trong đêm hôm đó cách đây đã ba mươi năm mà tình yêu chúng ta như mới ngày hôm qua !

Linh xúc động nhìn Hào rồi nắm tay chàng đưa lên môi hôn.

Chiếc xe phóng đi trên đường đêm hun hút. Bóng tối vây phủ mặt mừng chốc có bầu trời là rực rỡ ánh sao cả đêm Giáng Sinh huyền diệu.